

## SMÍŘENÍ.

Episoda z vlašských bojů za svobodu.

Po celý den bavil se tu sám a sám knihami. Starý Stefano jen časem přišel poptat se po jeho zdraví a přinesl nějakou zprávu z bojiště.

Nebyly to zprávy utěšené! Polní maršálek Radecký táhl od Vienny k Veroně. Duch jeho armády, jenž již ochaboval, byl novým a snadným vítězstvím znovu posílen, uvolněná kázeň zase utužena.

"Nevydržím tu, nevydržím," vykřikoval raněný, netrpělivě povstáváje s křesla. "Pryč musím, tam, tam, kde je mne třeba!"

"Nemožno, pane! Smířte se s nezbytným!"

"Zadusím se tu mezi těmi čtyřmi stěnami!"

"Pak vám raději dovolím, abyste večerel v parku! Je tu krásné tajné místočko, kde i v případě nečekaného příchodu nepřítel byl byste dobře skryt. Ale pryč? Jen přes mou mrtvolu —" zařikal se starý sluha.

Stefano dostal slovo a k večeru dovedl hraběte do besídky, skryté v nejtemnějším koutku parku, kamž za ním i přinesl večerí.

Po odchodu starcové Marini seděl dlouho samotén. Zaslýchli šustot šatů, a brzy na to zjevila se mu na pěšince mezi trávníky postava ženy, jež pomalu se blížila k jeho skrýši.

Marini rychle se vzhopil, aby uvítal dámu, jež byla jistě příbuznou, snad docela ženou jeho hostitele. Stanul, opřen o dřevěný sloup besídky a pohlížeje ven do parku. V šeru večerním a pro listy, jež bránily volnému výhledu, nemohl viděti jasně tvář dámy, ale to již rozeznával, že to mladá žena nebo dívka.

Nekráčela, ale vznášela se a hokpovala po pěšince, jako bezstarostné dítě. Zastavila se u růžového keře a utrhla si z něho růži, již si za řádra zatknula. Marini netušil, že ta růže utrhena pro něho, že ta žena jde k němu, za ním —

Krásná paní Laura zaslechla od starého sluhy o tajemství svého chotě a v samoté své zatoužila se s ním sejít jako náhodou. Proto bloudila kolem odlehle besídky, popřáváje při tom cizinci, aby již předem mohl se kochati pohledem na její krásu. Chtěla, aby jí viděl celou, poněvadž pak, až na něho upře své svůdné oči, pak již nebude viděti ničeho, než ty oči —

Laura oděna byla lehkým domácím oděvem, světlým županem, jež v panující vedru pod krkem si uvolnila a rozezpjala, takže bylo viděti sněhobílou šíji, jež tak pěkně se odrážela od snědé obličejové brunety a svěže červených tváří, kypících životem i zdravím. Černé oči její zářily divným leskem, jenž jako vysvětlován byl plnými, smyslnými rty a lehkým chvěním růžových chřípí. Celý zevnějšek její prozrazoval ženu, jež žila okamžiku, jež uvykla užívati rozkoši života.

Laura, vědoma si své neodolatelné krásy, stála tu, kochajíc se v myšlence, že tam za křovím stojí mladý, švarný muž, jenž v okamžiku tom zajisté vpíjí se pohledem do její postavy. Proto ve tknula tu růži i za řádra. Květiny na šatech, oh — jak velké to kouzlo, jak pěkná zámečka! O stýchal bys se tam pohlédnouti, ale květina dodává ti odvahu, omlouvá tě i když po ní žádostivě ruku vztáhneš.

Mladá žena pokročila a sklonila se k zemi. Hledala tam cosi? Zajisté nějaký malý brouček upoutal její pozornost. Jak byla krásná! Jak rozkošné s veselou bezstarostností děcka se vztýčila, při čemž se její šat jen ještě více rozhalil. Držela broučka na dlani, foukala naň, mávala veselé rukou, až konečně zatřepal křídélky a vznesl se do výše. Se smívným úsměvem pohlížela za ním, jakoby i ona chtěla se tak vznést a odletět, jako ten malý tvoreček —

Pak zatřikovala zvonivým hlasem jakýs popěvek.

"Jaký to čarokrásný zjev tu v té přírodě! Jaké to rozkošné dítě!" myslil si Marini, a — — — Laura, ač ho posud ani okem nespátřila, myšlenky ty uhodla — Pak rychle pokročila k besídce, jakoby do ní chtěla vstoupiti.

Spatřila muže a vzkřikla překvapením — Pohlédla na jeho tvář a vzkřikla podruhé —

Kdyby byl kapitán znal tu ženu lépe a kdyby byl dovedl čísti ve zrádných rysech krásné ženaké tváře i ve zvuku hlasu, byl by poznal, že toliko výkřik byl upřímným projevem překvapení. —

"Paolo! Marini! Vy zde!" zvolala Laura. Nepochopuji!"

"A vy, Lauro! Vy zde," zvolal mladý muž. "Jak sem přicházíte?"

Dáma se rozesmála.

"Aj, toť máme oba si eos vysvětliti! Však dříve usedneme! A posud jste mne ani řádně nepozdravil," hrázila, podávajíc mu ruku.

Hrabě chopil se ruky a vtiskl na ni polibek.

"Druhdy jste mne jinak pozdravovával," řekla s něžnou výčitkou, upírajíc na něho pohled, pod jehož zářem sklopil oči.

"Druhdy — ano, druhdy," řekl přítulným hlasem. "Však dosud nedostalo se mi odpovědi na mou otázku, jak sem přicházíte? A nevím, koho mám tu pozdraviti?"

Laura upřela na něho své oči tak, že vztáhl proti ní ruku, jako by chtěl zabrániti tím žárným paprskům vášně, jež z nich sálala.

"Zapomněl jsi že tehdy, když ty snažil jsi se poplésti tuto hlavu, markýz kofil se mé starší sestře?"

"Ah, opravdu, vím!"

"Nuže? Markýz zůstal věren naší rodině, když jiní přátelé po smrti mého otce se ztratili," prohodila vyčítavě. Stala jsem setak jeho příbuznou. Však ty, Paolo, tys na mne zapomněl!"

Ruměnce radosti rozlil se po bledých tvářích mladého muže. Také Laura se zasmála a oči její zajiskřily podivným zářem.

"Oh, nezapomněl jsem, Lauro!" zvolal hrabě a chopil se obou rukou mladé ženy. "Byl jsem tehdy chudým poručíkem a ty — vím, že ty toužíš po bohatství. Statky mé rodiny byly zabaveny a mně nezbylo než jméno!"

"Vyčítala jsem ti kdy tvou chudobu? Byla mi snad ta překážkou láska? Ale vy, muži, vy nedovedete jinak, než slova "láska a ženění" vyslovovati vždy jedním dechem. — Nuže — a teď mne přece polib!" velela se smíchem.

Hrabě strhl Lauru k sobě a zahrnul ji polibky. S počátku bránila se slabě a se smíchem vzbuchm jeho náruživosti, ale pak rozvášněna objala jej kol krku a vplla se do jeho rtů.

"Ty mne tedy posud miluješ? Miluješ, Paolo!" šeptala, opíje-

je ho zářem svých neodolatelných, tak svůdně přivřených očí.

Hrabě toliko zaúpěl a přivínil ji k sobě tím úžeji.

"A ty?"

"Více nežli svůj život!" zašeptala.

"A vždycky? Dříve též?" naléhal.

Odstrčila ho od sebe něžně, aby mohla tím hlouběji oči své do něho vnořiti.

"Mám ti říci vše? Všecko? Nuže, Paolo, nevím, smad bylo to druhdy jen mlkování nezkušeného veselého děvčete, ale teď vím, že je to láska! A ty, — miluješ mne?"

"Od prvního okamžiku, kdy jsem tě shlédl."

"Aeh, to vy muži vždy říkáte! Ale věřím ti, poněvadž je to tak krásné věřit. A mluv, mluv! Budeš věčně mým, ať cokoliv se stane?" šeptala.

"Lauro, nic nás již nerozdvojí!" odpověděl.

"Nuže, přehněme z tohoto domu," řekla náruživě.

"Nikoliv! Nepřehněme, nýbrž odejdeme odtud jako muž a žena!" odtušil hrabě důstojně.

"Ne, ne, miláčku! Musíme přehnout! Slyš! Neřekla jsem ti vše. — Markýz dvořil se mé sestře, ale ta ho zamítla. Řekla jsem, že nestal se nevěrným naší rodině — Ze vzdoru nabídl ruku mně — a — Nuže, proč mne odstrkuješ?"

Objala ho těsně a přivínila k sobě vši silou, takže marně snažil se z objetí jejího vyprostiti.

"Nuže — a ty?" vydechl konečně s výrazem hrůzy.

"Já? Já —" opakovala ve znatku. "Rozhnevána tvou nevěrou, tvým náhlým odchodem, podala jsem mu ruku."

"Tys jeho ženou?" vzkřikl Marini a vši silou ji od sebe odstrčil.

Paolo i Laura se vzhopili. Oba stáli proti sobě bledí a rozčilení, hledajíc slova. Konečně vzpamatovala se ona a chopivši se jeho ruky přes jeho odpor a přitáhla ho k sobě něžně na lavičku.

"Paolo, slyš, přísahám ti," mluvila rozvášněna. "Nikdy nepřestala jsem tě milovati, a i to, co jsem učinila, stalo se pro lásku k tobě, za to, že jsi mne opustil!"

Marini odstrčil ji od sebe a vyvinul ruku svou z jejího objetí.

"Nešťastnice," vydechl. "Což nevíš, že by láska ta byla zločinem? Což nepřisáhala jsi muži svému věrnost?"

"Ah, jdi! Jdi!" smála semu do očí a oběma rukama strhla jeho hlavu na svá bouřně se vlnící řádra. "Tak mluvíš ty? — Jak pěkně ti sluší kázat o manželské věrnosti, tobě, jenž v Miláně všem paničkám hlavy plétl!"

"Byl jsem tehdy ještě hochem a chce-li, vzpomeň si, že ne vždy jame my svůdci!"

"Oh, oh, eituješ romány!" smála se Laura. "A moralizuješ! Ale to ti nesluší, ty — ty neodolatelný svůdce žen!"

"Lauro!" zvolal Marini hlasem, v němž chvěla se uražená láska i žal. "Mluvíš vážně a ty se směješ! Nenávidím markýze —"

"Tím lépe! I já ho nenávidím a jsem jeho ženou. Pomstíš se mu —"

Hrabě se vztýčil a vydrav se z rukou Laury, ustoupil za stolek, jenž stál v besídce.

"Slyšte paní!" řekl ledovým hlasem, jenž každým slovem jakoby se do duše zařiznouti chtěl. "Nenávidím markýze, jako i on nenávidí mne. Ale jsem mu zavázán vděčností. Pronásledován rakouskými vojáky, utekl jsem se k němu. Přijal mne, zachránil mi život, nabídl mi pohostinství ve svém domě. Mohu a smím ho zraditi? Muže, jenž mi věnoval celou svou důvěru, jenž pro mne uvrhl se v nebezpečí? Vážím si

přilíši sebe sama, než abych depustil, by nepřítel směl mnou opovrhovati!"

"Ty mne tedy nemiluješ, Paolo?" řekla Laura, jakoby neslyšela nic z toho, co byl mluvil.

"Lauro, což jsi mi nerozuměla? Nemáš smyslu pro tyto věci?" zvolal hrabě v úžasu.

"Smysl — smysl!" opakovala po něm jako bez ducha. "Já nemám smyslu pro nic, než pro svou lásku a pro nikoho, než pro tebe! Paolo, slyš — Což nemáš již smyslu pro to, co znamená slovo: milovat?"

"Milíte, markýzo!" chladně a tvrdě skoro ozval se Marini. "Nevyslovujte již toho slova. Je zločinem! A já jdu, jdu, paní, abych se zločinu vyhnul."

Marini uklonil se zlehka a odkvapil. —

"Paolo! Paolo!" zmírajícím hlasem, v němž hněv i láska spolu zápasily, volala za ním Laura. Ale hrabě ji neslyšel. — Zmizel na pěšině mezi křovinami.

Mladé ženě všecka krev vhrnula se do tváří a podčila jí oči. Zabořila ruce do bohatých svých vlasů, jakoby si je rváti chtěla, a vypukla v křečovitý smích.

Po chvíli povstala. Tvář její byla zrůzněná, oči zarudlé slzami.

"A musí býti mým," zašeptala náruživě.

## IV.

"Nech mne teď samotna, milý Stefano, a pamataj si: Zítř ráno odejdu odtud!"

"A já, pane kapitáne, zaručuji se, neodejdete! Pustiti vás teď, když všude kolem hemží se císařskými vojáky, bylo by jako vydat vás na smrt. Neodejdete, pane! Marná řeč! Po celý den dnes byli vidět a slyšet zástupy vojska, táhnoucí kolem. Je zárukem, že nás posud nenavštívili. — Leč teď vás již opustím; žvatlal jsem příliš dlouho a vy jste unaven!"

"Ano, unaven," oddechl si Marini, když byl samotn.

A spíše klesl, než usedl do křesla. Byl vysílen, zmořen — ztrátoou krve i rozčilením, v němž bylo ho přivedlo setkání s Laurou.

Chtěje přehnouti před touto ženou, hrabě zamýšlel bez ohledu na nebezpečí, jež mu všude kolem hrozilo, opustiti zámek, leč nyní cítil, že nedostává se mu k tomu síl. A děsil se při myšlence, bude-li mít dosti síly, aby odolal, přijde-li ona žena ještě jednou — A ona přijde, přijde jistě — Hrabě pomýšlel na to s hrůzou, do níž se mísil sladký cit lásky, jež dosud v nitru jeho neuhasl.

Oh, jak jí byl druhdy miloval! A ona?

Zradila jeho lásku, stala se ženou muže, jehož nikdy nemilovala, ba, jehož milovati nemohla. Samolibost našeptala mu, cože jest ten ubohý, znetvořený markýz vedle něho, za nímž se všechny milánské krásy druhdy třesly. A Laura, tato nejkrásnější ze všech, stala se ženou tohoto ošklivého, skoro hrbatého mužika. Však proč — proč?

A zase nabyla samolibost vrcholu. Vždyť stalo se to k vůli němu! Když on ji opustil, podala ruku markýzovi — A markýz? — Ubohý!

Marini pocítil soustrast s tím mužem, ale hned za okamžik zas pojal ho hněv, že nyní jen markýz stojí mu v cestě. — Je kapitánem, je na cestě ještě výše — po válce stane se zase pánem svých statků a mohl by ukojiti všecka přání toho krásného, rozhýkaného děcka —

Děcka? — Hrabě vzpomněl si, že tím rozhýkaným dítětem byla Laura tehdy, před třemi lety — Dnes byla to žena, žena velkých náruživostí, jež nelekala se pro lásku svou ani zločinu.

Zachvěl se až, když slovo to mu prolétlo duší —

Byl vojákem, byl mužem cti a povinnosti. Rozpomenu se, jak se mu smála, že tehdy v Miláně mlkval se i s ženami jiných. Ano, ale tehdy byl mladým poručíkem; omlouval se sám sobě. Byl vojákem, ale ne jako dnes, kdy bojuje za svobodu svého národa. Rozpomenu se, co jeden z vůdčů povstání, statečný Manara, byl řekl. Kdo vlastní chce sloužit, nesmí svou osobní čest pokládat, nesmí časem sloužit i nízkým chťlím svým. Svátý b-j za svobodu národa byl tedy posvěcením i jemu —

"Ať přijde, ať přijde," vzhopil se Marini, zvednuv odhodlaně hlavu. Vše je překonáno. Nebojím se jí!"

V tom ozval se tichou nocí jakýsi šramot. Mladému muži, rozdrážděnému a přecitlivému, mráz projel tělem. —

Zatajil dech a naslouchal. Leč nebylo to za dveřmi, jimiž se do komnaty vcházelo, nýbrž za oknem. A opět — zdálo se mu, že zaslechl cinkot a hned jakoby někdo skočil s výše na zemi.

Něco se děje — Tam venku v tiché noci —

Marini přikročil k oknu, aby vyhlédl ven.

Pokračování.

## Městský systém odvodních stok.

Četné stoky a roury umístěné pod ulicemi každého moderního města odvádějí špínu a bláto z měst a tím udržují je ve zdravém stavu. Podobně i lidské tělo jest plno rourek a žilek, jež jsou často následkem nečistoty a nahromadění se spotřebovaných látek slepeny. Jsou-li ponechány v krvi, působí škodlivým způsobem na celé tělo, čímž podryvají zdraví. Jakožto čistitel celého lidského systému zaujímá Severův Krvečistitel první místo. On odstraňuje nečisté látky z krve pupence a skvrny z tváře, síli slabou a zehudlou krev a oživuje celé tělo. Budete vždycky vychalovati Severův Krvečistitel, pakli ho jednou zkusíte. Cena \$1.00 ve všech lékárnách aneb u W. F. Severa Co., Cedar Rapids, Ia.

## Návrat Kentušanů do svých domovů.

Nízké ceny po North-Western dráze ze všech míst k velké kentucké slavnosti v Louisville v červnu.

Chicago & North-Western dráha oznamuje, že povolá nízké ceny ve dnech od 11. do 13. černa s výhodou a liberální dobou k návratu za účelem oslavy "příchodu Kentušanů domů", jež pořádána bude v Louisville od 13. do 17. června.

Očekává se, že velký počet bývalých Kentušanů použije této příležitosti k návštěvě rodné půdy. Předvídajíc důstojné shromáždění těchto ze všech končin Spoj. Států, obyvatelé louisvillí čini velkolepé přípravy k pohostění jich a pravou jibanskou veselostí. Program, přichystaný k této oslavě, jak se vyrozumívá, bude zajímavý a pestrý. Pro úplné podrobnosti obraťte se na City Ticket Office, 1401-1403 Farnam ul. aneb na Union nádraží. x

## Pí. Rosie Kretschmer

ranhojička

a vyřaditelka proslulé

české korenné a bylinné masti 8 druhů

Léčí kostičer, revmatism, čerstvé nebo zastaralé rány, oční neduhy, vyrážky, lišaj atd. Tyto masti vyléčily sta trpících a sobě rovných. Navštívte ji osobně nebo doplaťte, udajíc popis své choroby.

Krablička (5 unc.) . . . . . 50c

Na venek poštoiu . . . . . 55c

Adresujte: Mrs. Rosie Kretschmer,

83m3 1942 So. 16th St., Omaha, Neb.

## Louis Berka,

český právník a veřejný notař

941 N. Y. Life Bldg., Omaha.

TELEFONY: Úřadovna, L2855  
Obydlí, 2365.